

Per satte sig igen. Onkelen tog Plads paa en Stol i nogen Afstand.

„Tør jeg være saa fri at spørge . . . har jeg før haft den Ære at se Hr. Sidenius her i Huset?“

„Nej. Jeg traf forleden Fruen og Frøkenen for første Gang.“

„Aa ja, min Niece Nanny . . . Jeg tror, jeg har hørt derom.“

Der blev en lille Pavse, hvorefter Hr. Delft med et Smil og i en Tone, der vilde have gjort alle andre end Per mistænksom ved hans overordentlige Høflighed, henkastede den Ytring:

„Min Niece er ganske net, ikke sandt? . . . Fin-der De ikke, Hr. Sidenius?“

Per blev unægtelig noget forbavset. Med et overbærende Smil saae han hen paa den snurrige lille Mand og sagde:

„Jeg finder Frøken Salomon meget smuk. En fuldendt Skønhed.“

„Ja, ikke sandt! Hun hører ikke til de ganske almindelige, tør man vistnok sige . . . Men jeg kan forsikre Dem, Hr. Sidenius, hun trækker og-saa adskillige unge Mænd her til Huset mellem Aar og Dag. For hvad formaar ikke Skønhed! Og Ungdom! Desuden . . . min Svoger er jo ikke aldeles blottet for Midler.“

Manden er vist ikke rigtig vel bevaret, — tænkte Per og opgav Samtalen. Men den anden vedblev:

„Dersom Hr. Ingeniøren oftere bærer Huset med Deres Besøg, vil De sikkert bekomme Lejlighed til at more Dem derover. Man kan i den Henseende virkelig gøre højst kuriøse Observationer. For — ikke sandt, Hr. Sidenius? — Penge er magnetiske. Disse smaa, runde Metalstykker tiltrækker de dybeste menneskelige Følelser . . . bringer Hjertets mest